

ΕΙΡΗΝΗΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΔΕΟΠΛΑΣΤΗΣ

ΣΤΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Έγεννήθηκα μιὰ ἡμέρα μακρυνή, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ ξημέρωμα. Οἱ ἴσκιοι τῶν δένδρων καὶ οἱ δροσὲς τῶν κυμάτων μ' ἔθρεψαν· κ' ἐστάλαξαν μέσα μου σὰν κάτι ἀπ' τὴν ὥραία τους ἀθανασία.

Ἀνθρώπους δὲν ἐγνώρισα κι οὔτε κρατῶ γενιὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπ' τὴ ζωὴ μου κι' ἀπ' τὴ σχέσι μου πρὸς τὰ Πάντα, πιστεύω πὼς εἶμαι παιδί τῆς Ἰδίας τῆς γῆς, ποὺ σὲ κανένα μεγάλο ἐρωτικὸ σπασμὸ θὰ μὲ παρὰδωκε στὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Λοκοὶ μου εἶναι ὅλοι καὶ κανεῖς. Τὴν ὑπαρξί μου τὴ μοιράζω σὲ ὅλα τὰ πλάσματα καὶ πάλι ὅλες οἱ ἄλλες ὑπάρξεις συναπαντιῶνται στὴ ζωὴ τῇ δική μου. Ὡστε δὲν εἶμαι παρὰ ἓνα. Ἐγὼ πολυσύνθετο, ποὺ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζήσῃ ὅπως θέλει, μὰ οὔτε καὶ νὰ πεθάνῃ μπορεῖ.

Ἐνα κομμάτι μάρμαρο πεντελικῆς ἀσπράδας εἶναι τὸ βῆμα σὰν θέλω νὰ μιλήσω στὰ Πάντα. Ἐκεῖ ἀνεβαίνω γιὰ νὰ ξεκρίνω τὰ πλῆθη τῶν ἀμίλητων πιστῶν μου ποὺ τοὺς ἐκέρδισα θυσιάζοντας τὴν ἐγκόσμια ζωή.

Σὰν ἀποστολή μου αἰσθάνομαι τὴν γνώσι τοῦ «ἐαυτοῦ» καὶ τῶν τριγύρω θαυμάτων. Καὶ κάποιου λαοῦ ποὺ πολὺ ἀργότερα θὰ ἰδοῦμε τὴν διάδοσιν εἶμαι ὁ Πρωτοπορευτής.

Πιστεύω στὸ Πνεῦμα, στὴ δύναμι ποὺ γεννάει, ποὺ τρέφει καὶ ποὺ ἀνανεώνει. Μέσα στὴν ἀπέραντη, ἔκτασι τῆς Ζωῆς αὐτὸ εἶναι τὸ δένδρο τῆς Πίστειος, κ' ἔχει σὰν παρακλάδια του ὅλες τὶς ἄλλες ἐγκόσμιες πεποιθήσεις. Γιατί σὲ κάθε βαθειὰν ἀφυσίωσι τῆς ψυχῆς δὲν χωρεῖ ὁ διχασμὸς οὔτε τὸ μοίρασμα τῆς ἀγάπης.

Ἰποκειμενικά, τόσο ποὺ νὰ δώσω τέλεια τὴν ἔννοια τοῦ ἐαυτοῦ μου, δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ μιλήσω. Μόνο αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι τὸ «μέγα τίποτε» μπροστὰ στὸ παρελθὸν καὶ στὸ μέλλον τῆς γνώσεως.

Καὶ εἶμαι ἀκόμα τὸ μοιραῖο μονοπάτι τῶν παγκοσμίων ἐκφράσεων. Ἡ ψυχὴ μου ποὺ δέχεται τὶς μουσικὲς καὶ τὶς χρωματικὲς ἀρμονίες εἶναι ἡ πιὸ καλότυχη μὰ καὶ ἡ πιὸ θλιμμένη ψυχὴ.

Γιατὶ περνᾷ ἡ Ὁραιότης, περνᾷ ἀνάμεσά μου,

ἀφίνοντάς μου μόνο πόθο καὶ νοσταλγία. Τὸ ξέρω. Σὲ μένα εἶναι ἀπαγορευμένα τὰ φανταχτερά χρυσόμηλα τῆς ζωῆς καὶ θὰ εἶναι ὅμοιο μὲ ἀνθρώπινη ἀδυναμία ἂν ἀπλώσω τὸ χέρι.

Ἡ φωνή μου ἀντιλαλεῖ μέσα μου καὶ τριγύρω παρὰξενα, σὰν νὰ εἶναι ἄδειος ὁ κόσμος. Καὶ οἱ διάφορες μικροσκοπικὲς ποὺ παιγνιδίζουν ἀδύνατα μέσα στὸ μεγάλο κύκλο τῆς ζωῆς δὲν βλέπω νάχουν ἄλλη σημασία, παρὰ ὅτι μὲ τὸν ἐξαφανισμὸ τους δείχνουν διαρκέστερη, τὴν ὑπαρξί τῶν μεγάλων Ἐγώ. Τότε πιστεύουμε πὼς δὲν εἶναι γιὰ ὅλους ἴδιος ὁ δρόμος ποὺ ἀφήσαμε οὔτε ἐκεῖνος ποὺ μᾶς περιμένει....

Ἐκεῖ κάτω ποὺ ἡ ἀκτὶνα σημάδεύει τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, θλιβερὰ χλωμιάζει τὸ χρῶμα, σὰ νὰν-θίξῃ πλῆθος κίτρινων κρίνων. Σὲ σχήματα μοναδικὰ ξεφαντώνουν, λὲς καὶ λυπημένα χερᾶκια τὰ ἐπλάσαν ἀπὸ ἀγιοδάκρυα φυλαγμένα σὲ θαυροδόχες μουσικὲς.

Τὶ ὁμορφιὲς τριγύρω! γιατί ἔτσι εἶπα. Ὅλη τὴν ἀνθρώπινη χαρὰ μου γιὰ μιὰν ὥραία σκηνογραφία.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν σταματημένον χορὸ μιᾶς θείας ἀκινήσιος θέλω νὰ ζήσω. Ὅσο κι ἂν εἶναι ἀέρινες οἱ μορφές, μὲ τὶς ἀσημοκλωστὲς ποὺ σκορπᾶν τὸ φέγγος τους, ἡ ψυχὴ μου θὰ ὑφάνῃ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας, ὡς ποὺ τελειωτικὰ νὰ νυχτώσῃ...

Αὐτοκράτορας τῆς ζωῆς ποὺ μοῦ ἐδόθηκε, σκηνὴ μὲ σκηνὴ φτιάνω τὸ μεγάλο παραμῦθι τῆς Ἰσπαρξείως ὅπως τὸ θέλω.

Ἀπὸ τὶς κρήνες τοῦ τόπου μου χύνεται σκέψι καθαρὴ ποὺ τὴν πίνω καὶ ξαναγεννιέμαι.

Κι' ἀπ' τὰ ποτάμια κάθε βράδι βγαίνουν οἱ μελαγχολικὲς συντροφισσὲς τῆς ψυχῆς μου ὅμορφες κι δλόγυμνες, φορώντας στὸ μέτωπο κορδέλλα ἀπὸ πεγγαρίσιο φῶς.

Τρώγω καρπούς ποὺ στάζουν πικρὸ μέλι, γιατί τέτοια εἶναι ἡ μοῖρα μου. Καὶ κάθε τι ποὺ αἰσθάνομαι μοῦ δίνει στὴν καρδιά μιὰ πίκρα γλυκειά.

Τὰ μαλλιά τῶν ποταμίσαιων κοριτσιῶν εἶναι τὸ στρώμα μου, — κ' εἶναι τὸ ἴδιο, σὰν νὰ κοιμάμαι ἀπάνω στὰ ὄνειρά μου.

Τὰ φύλλα ποὺ τινάζει ἡ δροσιὰ μὲ σκεπάζουν κ' οἱ κρίνοι μοῦ σφαλοῦν τὰ μάτια μὲ τὶς βαθειὲς τους ἀναπνοές. Κ' ὕστερα γέρνουν στὸ κορμί μου δίνοντάς μου ὕπνο μακάριο.

Εἶμαι ἐγὼ καὶ κανεῖς ἄλλος. Μόνος μὰ δυνα-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τριμήνες συντρομές (3 δρ την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής α δεν προπληρώσει τη συντρομή του.

20 λεφτά το φύλλο.—Τα περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κιάσκια, και στις έπαρχίες στα πρακτορεία των Έφημερίδων.

τός. Σάν διψάω συντροφιά, συλλογιέμαι τόσο έντονα, πού μεθώ από σκέψι. Τότε όλα παίρνουν φωνή και τὰ λουλούδια σάν ψυχούλες μαζεύονται γύρω μου.

Απ' τὰ βουνά κατεβαίνουν οί Ώραιες με τὰ χαμπυλωτά τὰ πόδια, πού μπλέχονται μέσ' τὰ μαλλιά τους. Κι απ' τίς θολές κοιλάδες έρχονται οί Έφηβοι με την καλόγραμμη κορμοστασιά.

Τò φεγγάρι πλέκει άσημοστέφανα άπάνω στίς νεροσυρμές πού καταποντίζονται με μακάριαν αύτοθυσία.

Τότε χαρά με πνίγει τόση, πού θέλω νά πεθάνω. Άνοιγω τὰ χέρια κ' αισθάνομαι τὰ δάχτυλά μου νά γγίζουν τὰ ροδосύγνεφα.

Σφίγγω στην άγκαλιά τὰ πλάσματά μου και τέτοιο χαμόγελο άφίνουν τὰ χείλη μου, πού ó Θεός τò παίρνει και βάφει μ' αύτò την αύγή τούς ούρανούς.

Ός έδώ, πού τὰ κλαδιά πλέκουν κάτω από τάστρα την γιγάντια σκηνή του λαού μου, φθάνει ένα φώς χλωμό και ιδανικά ώρατο. Κατασταλάζει από κρυφές φωτοπηγές και είναι σάν ó ήλιος χιλιοδιπλωμένος σέ μενεξεδένιες θλιβερές άνταύγειες· γιατί τέτοιο φώς ταιριάζει στη σκέψι και στην αισθητικότητα των δικών μου.

Χλαμύδα δέ φορώ ούτε μανδύα έχω νά με φυλάξω από τίς μπόρες. Είμαι ντυμένος την ίδια μου την φαντασία κι όποτε θέλω άνεβαίνω στα σύγνεφα κι άλλοτε κρύβομαι στέν πιό μικρόν ίσκιο,

Πολλές φορές μ' άρέσει νά πιστεύω πώς είμαι γέννημα των άάμπων κι ó χαϊδεμένος άδελφός των λουλουδιών.

Τότε κόβω κλαδιά και τὰ στολίζομαι κι από άνθους πού δέν έσκασαν, φτιάνω στεφάνι για τὰ μαλλιά.

Τὰ δένδρα χαιρετάνε στο διάβα μου και τὰ ρούκια κυλάν ως τὰ πόδια μου τ' άμίλητα νερά τους. Τὰ πλήθη των πουλιών σέ σύγνεφο άπάνω απ' τò κεφάλι μου ύμνουνε κελαϊδιστά τη δόξα μιās αιώνιας βασιλείας, σηκώνοντας τὰ ράμφη κατά την Άνατολή, πού είναι ή πηγή της ζωής μου.

Περνώ μέσα απ' τὰ φύτρα κι απ' τὰ γεννήματα πού υπάρχουν μόνο για μένα και πού για μένα φυλάνε τον χυμό του έρωτά τους.

Μά τότε στάζει κυτò τò δάκρυ απ' τὰ μάτια μου, γιατί αισθάνομαι πώς είμαι κατάμονος μέσα στη μεγάλη συντροφιά των στοιχείων.

Έτσι ώρισεν ó Θεός: νά είμαστε συντροφευμένοι όταν δέν μπορούμε νά καταλάβουμε τὰ καλά της αγάπης. Και για την ίσορροπία του κόσμου νά βρισκόμαστε πάντα σιούς αντίποδες των όσων βγαίνει άγαπάμε.

Πώς έφθασα στην ήλικία την ώριμη δέν τò ξέρω. Μου φαίνεται πώς γεννήθηκα έτσι, και πώς σέ κάποιαν άλλη ζωή έπέρασα τὰ χρόνια της παιδιάστικης ξεγνοιασιάς.

Απ' τη στιγμή πού άνοιξα τὰ μάτια μπροστά στον ήλιο, με έπλυνσι θερίζω τὰ ώρατα του κόσμου, σάν κάποιου μύθου τή μέλισσα.

Σέ ποιόν τάχα χρωστώ και ποιός έδούλεψε μουσικά για ν' άνοιξη έτσι όμορφοπέταλο τò λουλούδι της ψυχής μου;

Τò αισθάνομαι ν' άναδεύεται μέσα μου σάν ζωννατò και οί χρυσές στιγμές της Έπαρξεως νά τò ραντίζουμε με άθανασία. Μόνο σάν ó ήλιος γέρνει μ' άπαρνιέται, για ν' ακολουθήση την ελόφωτη άνθοπομπή στην έκστασι μέσα και στη γαλήνη του χρυσοπελάγους, — τò φτωχò λουλουδάκι της ψυχής μου.

Τότε, τò Είναι μου όλα μαζεύεται σέ μιὰ σταγόνα πού λές θά στάξει και θά χαθώ.

Και τόσο άρμονικά μπλέχονται οί έντονες ψυχές των τριγύρω και τόσο ή διασταύρωσι των έν-

φράσεων είναι παραστατική, ὥστε ἄθελα γίνονται μιὰ κίνησι κα' ἐγὼ ἀπ' τὶς πολλὰς ποὺ ὑψώνουν καταμεσῆς τοῦ κόσμου τὸ μέγα θαῦμα.

Ἀνοίγω τὴν ψυχὴ καὶ πίνω λαχταριστὰ στὴν πηγὴ τοῦ χρώματος καὶ τῆς ἐννοίας, σὰν τὸ πουλάκι ποὺ βρίσκει ἄξαφνα τρεχούμενο νερό.

Καὶ σὰν κατακαθίσουν τὰ ψώφωρα τῶν οὐρανῶν καὶ ἀπομείνει ὁ καπνὸς τους, βοθίζομαι, λὲς καὶ με παρασέρνει τὸ ἡλιοβασιλεμα ποὺ πάει νὰ φέξῃ ἄλλου.

Τότε κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπαρξί μου· κα' ἓνα μάτι ξένο βλέποντάς με νὰ περπατῶ ἀμίλητα κάτω ἀπ' τὰ δένδρα, χωρὶς ἄλλο θὰ με εἰπῇ ὑπνοβόρτη. Μὰ ἐγώ, σὰν ἄξιος θεατῆς, «γρηγορῶ» περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη στιγμή. Γιατί ἡ ὁμορφιὰ ὅπως κατεβαίνει χτυπᾷ στὰ κρύσταλλα τοῦ ψυχικοῦ μου παλατιοῦ, ἀντιφεγγίζοντας μέσα μου σὲ ἀνθοδέσμη ἐλόψυχη κάθε λαμπροσταγόνα ποὺ ἐκύλισε.

Ἔτσι, με τὰ μάτια μου βλέπω τὴν πυρκαϊὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ ντύνομαι με τέτοια λαμπρότητα ποὺ δὲν μπορῶ καὶ οὔτε θέλω νὰ μιλήσω.

Κάθε δειλινὸ γίνεται στὴ Μεγάλῃ Πηγῇ τὸ συναπάντημα.

Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ ἐγὼ καὶ τὰ σογνεφένια μου πλάσματα καθόμαστε στὸ τραπέζι τῆς δειλινῆς εὐωχίας.

Ὁ τόπος ὅλος στὸ γλυκὸ βράδιασμα φαίνεται σὰν παραμῦθι ποὺ λὲς καὶ ξεδιπλώνεται γιὰ νὰ τὸ ἴδωσιν καὶ νὰ πλατύνουν οἱ ψυχές.

Ξηπλώνομαι στὰ χόρτα καὶ παίζω με τὰ νερά ὡς ποὺ τὸ δρόσιμα ποτίζει τὰ κόκκαλά μου.

Συχὰ νοιώθω σὰν κρινοδάχτυλα νὰ μοῦ ἀνακατώνουν τὰ μαλλιά δίνοντάς μου κρυάδα στὸν τράχηλο.

Κι ἄλλοτε ἀκούω σὰν ἀναπνοὴς κοντὰ μου ἀπὸ χεῖλιτα καυτὰ .. Μιὰ ἀνατριχίλα λούζει τὸ κορμί μου, τέτοια, ποὺ ἡ σάρκα μας γίνεται κατάλευκη σὰν νὰ κρυώνει.

Θέλω ν' ἀγκαλιάσω, μὰ δὲν βρίσκουν τὰ χέρια μου παρὰ τὶς ἀθῶες πτεροῦγες περαστικῶν πουλιῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΟΔΟΠΗ

Ν. Ποριώτη : Ροδόπη, τραγωδία. Σχ. 80, σελ. 101, δρ. 3. Βιβλιοπώλης : Βασιλείου καὶ Κουκλάρας (ἑδὸς Σταδίου, 42), Ἀθήνα,

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ

Μόλις εἴκοσι δυὸ χρονῶν πέθανε δὴ κα' ἓνα μῆνα ὁ Ἀχιλλέας Δημητριάδης, γιὸς τοῦ ἀπὸ τόσα χρόνια δασκάλου στὴ Νικομήδεια καὶ τώρα διευθυντῇ στὰ Μουδανιά κα' Ἀλέξανδρου Δημητριάδη.

Μεγαλοιδεάτης καὶ φανατικός γιὰ τὴ γλώσσα μας.

Τελειόφοιτος τῆς Μεγάλῃς τοῦ Γένους Σχολῆς, σπούδαζε γιατρικὴ στὸ Τούρκικο Πανεπιστήμιο, χωρὶς νὰ πάῃ νὰ καταγίνεται μετὰ τὴ φιλολογία μετὰ παραδειγματικὸ ζῆλο.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ νέα φιλολογία μας ποὺ σὰν ἐπιστήμη καλλιεργεῖται, ἔχει νὰ δείξῃ κάμποσους διαλεχτοὺς ἐργάτες. Βέβαια μαζί με αὐτοὺς πρέπει νὰ κατατάξῃ καὶ τὸν αὐτοχρὸ καὶ λιγὸς Ἀχιλλέα Δημητριάδη.

Νικομήδεια

ΜΙΧΑΗΛΣ Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

...

ΨΥΧΟΠΑΛΕΜΑ

Νύχτα! κα' ἀργὰ κα' ἀθόρυβα τῆς θλίψεως τὰ σκοτάδια τοῦ στοχασμοῦ καὶ τῆς καρδίας γυρεύοντας τὸ αἶμα, ἴδια πλοκάμια ζώνουν με, μαυλῶντας σιωπηλά...

Κι' ἀριστοταρμένα κίτρινα λουλούδια τοῦ θανάτου στὴ Νύχτα κόμῃ φέγγουνε τ' ἀγνωστοῦ κόσμου τ' ἄστρα κα' ἀγέρας εἶναι βάρυσμος κα' ἀνάσα μου βαρεῖα...

Μὰ ὡς κίστρο γερὸ στέκουμαι, σφιχτὰ-ζωσμένο κίστρο, — τὴν ἀγωνία μέσα του, γαλήνια τὴν κορφή, — κα' ἔχω τὰ χέρια μάρμαρο κα' ἔχω τὴν ὄψη ἀχνή.

ΚΑΘΑΡΕΤΗ ΔΗΛΙΑ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΕΠΙΤΑΞΕΩΣ ΦΡ. 50.000.0000

Ἐξοφλητέον ἐνὶ 4 1/2 ἐτῶν. Ἡγγυημένον ἐκ τῶν πλεονασμάτων τοῦ Διεθνoῦς Ἑλέγχου

ΕΠΙ ΤΟΚΩ 6 ο/ο

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΕΚΑΣΤΗ ΕΚ ΦΡ. ΧΡ. 100

Τοκομερίδιον ἐκ φρ. 3 πληρωτέον τῇ 2

Ἰανουαρίου καὶ 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ 40.000 ὁμολογίας τοῦ ἀνωτέρου δανείου εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἀρτίου, ἥτοι δρχ. 100 πρὸς 6 ο/ο.

Αἱ ὁμολογίαι φέρουσι προσηρητημένον τὸ τοκομερίδιον πληρωτέον τῇ 1 Ἰουλίου 1914, ἀνήκει δὲ εἰς τὸν ἀγοραστήν τὸ ἀναλογεῖν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δύνανται νὰ ἀποταθῶσιν εἰς τοὺς κατὰ τόπους Ἀνταποκριτὰς τῆς Τραπεζῆς ἢ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Λαϊκὴν Τραπεζαν.